

Той почна да ги навира пред лицето ми да вика окаяно и истерично:

— Братя българи, благочестиви християни, заплуйте ме и ме низвергнете от обществото си, защото аз съм бил най-големият идиот в нашата страна и безпросветен слепец! Злато-крила българска младеж, недостоеен съм да се радвам на успеха ти! Културни, просветни и родолюбиви български организации, счупете главата ми с дръжките на вашите свещенни знамена!

— Какво има, бе бай Доверчинов, какво се еълнуваш, успокой се, — прекъснах аз добрия човечец с цел да го успокоя.

Аз съм бил най-големият глупец и невежа и слепец и идиот и окаяник, — продължи със същото вълнение бае Доверчинов. Знаеш ли, какво става утре, знаеш ли, или и ти като мене си проспал времето си?

— Какво става?

— Отечествен празник има. . .

— Какво? Освобождението на България? Че коя дата имаме утре?

— Какво ти освобождение на България! По-важно — нейното бъдеще ще се празнува, нейното възвеличаване. . . Утре две слънца греят над нашата многострадална родина. Цяла България празнува. На, чети. . . (Той пак почна да ми пъха вестниците под носа). Ние с тебе сме закъснали с един век! Гледай що пише